

[Ellen Poulsen.]

Når man læser referatet af sagens behandling her i tinget, lægger man mærke til to ting, for det første en vis ængstelse for fremtiden og for mulige fremtidige krav, idet der fra en enkelt side blev fremsat ønske om, at Glyptoteket engang i fremtiden skulle overgå til statseje, for det andet udtalelserne for og imod størrelsen af det beløb, Københavns kommune sammen med staten skulle udrede til sagens løsning.

Nu er der efter mange års forløb igen forelagt dette høje ting et lovforslag om tilskud af statskassen til Ny Carlsberg Glyptotek. Det er forståeligt, at denne institution ligesom så mange andre er blevet ramt af den store ændring i pengenes værdi, de to verdenskrige har medført, og at det økonomiske grundlag, der for så mange år siden blev opstillet i fundatsen, derfor ikke har kunnet holde. Nu kommer man med et saneringsforslag, der går ud på, at staten, Københavns kommune og Ny Carlsbergfondet fra og med finansåret 1955—56 skal dække det forventede underskud, hver med en trediedel. Hvor stort dette underskud vil blive i de nærmeste år, kan man ikke sige. Man regner med et beløb på 200 000 kr., men der er altså ingen margin for, hvor langt staten skal strække sig, selvom underskuddet skulle blive langt større.

Af regnskaberne for 1951 og 1952 fremgår det, at tilskuddet fra stat og kommune i 1951 var på 48 000 kr. og i 1952 steg til 140 000 kr. Det forekommer mig derfor, at der er grund til at nære nogen ængstelse for helt at give carte blanche på dette område.

I bemærkningerne til lovforslaget fremhæves, at en nedskæring af Glyptotekets driftsudgifter ikke vil være mulig uden indgreb, der vil være følelige for funktionærerne, som lønnes efter reglerne for statens tjenestemænd, og at man, hvis en sådan nedskæring skulle gennemføres, ville tvinges til at sætte sig ud over bestemmelsen i fundatsen om, at Glyptoteket nogle dage om ugen skal være åbent for publikum uden betaling.

Jeg vil i denne forbindelse bede den højtærede undervisningsminister om, hvis det er muligt, nærmere at redegøre for udgiftsposten lønninger, da det altså må være en tungtvejende post på budgettet.

I 1951 var posten lønninger opført med 153 897 kr. 52 øre og posten foredrag, omvisninger, opsyn og arbejds løn med 103 793 kr. 56 øre. I 1952 er posten lønninger steget til 172 138 kr. 64 øre og posten foredrag, omvisninger, opsyn og arbejds løn til 116 583 kr. 38 øre. Jeg ved ikke, hvorledes disse to konti er delt op, men måske vil den højtærede minister give en redegørelse herfor.

Endelig kan man ikke fri sig for det indtryk, at Københavns kommune her som ved andre lejligheder næppe fuldtud bærer sin part af den økonomiske byrde. Som det fremgik af den ærede foregående ordførers tale, har Københavns kommune en fordel derigennem, at så mange turister besøger Glyptoteket, og man må uvilkårlig drage en sammenligning mellem de udgifter, Københavns kommune har, og de udgifter, andre kommuner i landet har til lignende formål på disse områder. Mig bekendt yder Københavns kommune ikke større beløb til andre museer end Thorvaldsens museum og bymuseet på rådhuset; her har staten endda — mod mit partis ønske — for ikke længe siden ved køb af den gamle skydebane givet sit meget store tilskud. Mener den højtærede minister ikke, at der består et misforhold mellem de beløb, København skal yde, og det underskud, som kan forventes for Glyptoteket i de nærmeste år? Måske kunne der være grund til, at man i et udvalg så på andre ting, med det samme man har Glyptotekets økonomi til afgørelse. Det er ikke umuligt, at man netop indenfor en sådan institution i højere grad end andre steder har unddraget sig en vis rationalisering, som ellers er tidens løsen, og der kunne måske komme et og andet frem under udvalgsbehandlingen, som kunne være gavnligt.

Jeg kan på mit partis vegne tilsige vor medvirken til en tilfredsstillende løsning af alle disse problemer, måske i et udvalg.

Hvidberg: Den socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Lars M. Olsen, gav udtryk for, at det desværre kun var sjældent, vi havde lejlighed til her i tinget at tale om kunst. Det vil jeg gerne understrege, det synes jeg også. Det gælder i det hele taget, at vi sjældent kommer til at behandle kulturspørgsmål; det ligger sikkert i sagens natur. Men man kan måske sige,